

ZPRAVODAJ

VESELICE

OBSAH:

1. Slovo starosty obce
2. Starostové obce veselice /2. část/
3. Pro paměť občanů
4. Životní příběh šlechtičny Marty z Veselice
5. Z činnosti Sboru pro občanské záležitosti
6. Křestní jména používaná u nás ve 20. století
7. Po veselských cestách z dob našeho mládí
8. Semtínská lípa byla zničena vichřicí
9. Postoj občana naší obce
10. Společenská kronika /1. pololetí roku 2000/

17

ČERVEN 2000

Slovo starosty

Vážení spoluobčané!

Dovolte, mi, abych Vás seznámil s dalšími kroky provedenými v přípravách na stavbu vodovodu a o dění v naší obci.

Dne 25. ledna 2000 byla vydána stavební povolení na stavbu čerpací stanice, vodojemu a příjezdové komunikace k vrtům se zdroji vody. Výběr stavitele vodovodu obce Veselice byl řešen formou soutěže o tuto veřejnou zakázku.

Dne 31. 1. 2000 bylo vybráno do soutěže pět stavebních firem: Aquamont Mladá Boleslav (Stavitelství Klouček Kosmonosy), Stavební firma Jan Kupec a synové Děčín, František Zikunda Turnov, Svoboda Dolní Bousov a Stavoky Kosice. Uvedené firmy měly k dispozici projektovou dokumentaci, kterou odevzdaly dne 6. března 2000 společně s cenovou nabídkou.

Dne 13. března 2000 zasedala komise pro vyhodnocení soutěže. Složení komise bylo následující: pánové František Bucek, ing. František Honc, M. Kafluk, M. Kadeřábek a paní A. Kubelková. Na základě Zprávy uvedené hodnotící komise, po vyhodnocení pro veřejnou obchodní soutěž, byla vybrána firma Jan Kupec a synové Děčín. Tato firma nejlépe splňuje kritéria veřejné obchodní soutěže na vodovod obce Veselice. Firma předložila harmonogram plnění prací: začátek stavby 1. července 2000 a ukončení prací 30. května 2001. Cenová nabídka této firmy je 4 mil. 816 000 Kč. Tato částka bude částečně hrazena z dotací Ministerstva zemědělství a částečně z účtu Obecního úřadu Veselice.

Tímto Vás, vážení spoluobčané, chci seznámit s tím, že postupně budou v naší obci prováděny výkopové práce. Věřím ve Vaše pochopení. Stavba obecního vodovodu je dalším krokem, kterým se naše malá obec na okraji okresu značně zmodernizuje. Připojením domácností na vodovod se Váš rodinný domek zhodnotí. Hlavně však budete mít k užívání zdravou nezávadnou pitnou vodu, bez škodlivých látek (dusičnanů). Obecní úřad bude jednotlivým majitelům domů nápomocný v projektování vodovodních přípojek (při zajištění projektových dokumentací a stavebních povolení).

Toto je podstatná část dění v naší obci a úsilí Obecního úřadu.

Závěrem Vám přeji příjemné prožití dovolených v krásných letních dnech plných slunce.

Starosta obce Veselice
Miroslav Pažout

Předsedové a tajemníci obce Veselice

Druhá část od roku 1945 do roku 1955

V poválečném Československu vznikly Národní výbory. Byly důsledkem revolučního procesu v průběhu II. světové války, jehož milníky byly: Mnichov, okupace CSR, Heydrichiáda, Slovenské národní povstání, Košický vládní program, Květnové povstání českého lidu, osvobození Československa sovětskou armádou a spojeneckými armádami.

Národní výbory jsou zakotveny v obou prvních poválečných ústavách. Rozšíření pravomocí Národních výborů vedlo i k rozšíření účasti občanů na správě obce. to se projevilo i při zřízení a obsazení funkcí MNV a jednotlivých komisí.

1945 - 1949:

Předseda MNV - **Josef Rýdl** (čp.47)

V prvních poválečných volbách byl předsedou MNV Veselice zvolen Josef Rýdl (kandidátka KSČ), bývalý starosta obce. Tím byl ve Veselici zajištěn plynulý přechod řízení obecních záležitostí z Obecního úřadu na Místní národní výbor. V prvních poválečných letech musel veselický MNV řešit řadu palčivých problémů: pokusit se odstranit škody způsobené německými okupanty. (Nahradit ukradený obecní zvonek a měděné vedení veřejného elektrického osvětlení). Hlavně však zajistit plnění dodávek zemědělských produktů k zabezpečení zásobování po válce vyhladovělých měst. To nebyl snadný úkol, neboť z Veselice v roce 1945-46 odešlo do pohraničí 35 občanů, takže někteří hospodáři měli nedostatek pracovních sil a sklizňové práce zvládali s obtížemi.

- 1948: - vybudována obecní studna u hřbitova
- provedena částečná parcelace domousnického statku. Šest veselických malorolníků získalo na Černavě půdu (celkem 3 ha).

1949 - 1953:

Předseda MNV - **František Jakubec ml.** (čp.48).

Do veřejných funkcí v obci Veselice nastupuje mladá generace. Plná nadšení a elánu se pouští do práce společně se zkušenějšími staršími. Daří se vytvořit partu občanů ochotných přiložit ruku k dílu a započít se zvelebováním obce.

- 1949: - v hostinci pana Františka Rýdla zřízen dětský útulek. (V době sklizňových prací měly zemědělské rodiny zabezpečenou péči o své děti.)
- započato s obnovením vedení veřejného osvětlení
- v hostinci pana Františka Rýdla zřízena veřejná telefonní stanice
- zahájeny práce na zmírnění spádu a rozšíření obecní cesty „Na průhoně“
1950: - dokončeno veřejné osvětlení a rozšířeno na další odlehlá místa v obci
- pokračují práce na rekonstrukci obecní cesty „Na průhoně“
- započato s výsadbou lesa na obecních pozemcích „Hladomře“
1951: - provedeno rozšíření prostranství návse (Pozemek byl získán od státního statku.)
- v měsíci říjnu byl zahájen provoz pravidelné autobusové linky Libáň - Mladá Boleslav
- dětský útulek byl přemístěn do budovy státního statku a vybaven novým zařízením
1952: - 9. srpna založen výbor žen
- 30. srpna založeno JZD

1953:

Předseda MNV - **Jaroslav Pelc**

František Jakubec byl zvolen předsedou JZD a uvolněn z funkce předsedy MNV.

- 1953: - v domě č. 43 byla zřízena úřadovna MNV Veselice.

J.P.

Pro paměť !!!

V polovině září 1999 probíhalo vzpomínkové zasedání v Pražské synagoze za přítomnosti presidenta republiky Václava Havla. Zasedání bylo uspořádáno na počest umučených osmdesáti tisíc českých židovských obyvatel v nacistických německých koncentračních táborech.

Také z Veselice byl po zrušení Československé republiky dne 13. března 1939 po jejím obsazení nacistickými vojsky a zřízení Protektorátu Čechy a Morava odvezen do sběrného tábora v Terezíně veselický občan a obchodník pan Josef Vais. Byl star 85 let a zemřel ještě před odsunem do vyhlazovacího tábora Osvětim - Birkenau. Domek čp. 17, ve kterém bydlil byl později zbourán.

Koncentrační tábor v Osvětimi - Birkenau byl jedním z nejhorších. Byl vybaven plynovými komorami v nichž byly zabity plynem Cyklon B téměř 4 miliony lidí, především Židů a na 700 tisíc dětí. Oběti byly spáleny v krematoriu. Likvidace židovských obyvatel byla nacisty prováděna na základě protizidovských zákonů inspirovaných Adolfem Hitlerem v jeho knize „Mein Kampf“, která se doslova stala biblí nacistického Německa. K židovské otázce v této knize Hitler mimo jiné píše:

„Žid je a zůstává věčným parazitem, příživníkem, který se jako škodlivý bacil stále více rozšiřuje, najde-li příznivou půdu. Účinek jeho existence je však stejný jako u cizopasníků; kde se objeví, odumírá po kratším či delším čase národ, který mu poskytl pohostinství.“

Tyto hrozivé stíny minulosti se v současné době nevyhýbají ani nám. Především by nás měly znepokojovat různé bojůvky mladých skinheadů. Ti hanobí židovské hřbitovy a jiné budovy hákovými kříži a provolávají na znamení odporu proti všem své Heil Hitler. Přitom nikdo z těch chlapců nemá představu o tom, kdo Hitler doopravdy byl. Tím méně si uvědomují, že nikdo z nich by se už nebyl narodil nebo přinejmenším by nežil v této zemi jako syn českých rodičů, kdyby nacistické Německo vyhrálo ve druhé světové válce. Je třeba hluboce se zamyslet nad tímto stavem části naší mládeže, a kde je to možné, činit nápravu.

J.D.

Životní příběh šlechtičny Marty z Veselice

Dokumenty Okresního archivu v Mladé Boleslavi o historii Mladé Boleslavi z 15. století odkrývají doslova pohádkový, ale pravdivý příběh o životě šlechtičny Marty z Veselice.

Do krásné dívky Marty z Veselice se zamiloval nejmladší syn majitele Boleslavského panství Adam Krajiř z Krajků a v roce 1569 se s ní oženil. Rod Krajiře z Krajků vlastnil Mladou Boleslav a celé panství téměř sto let. Krajiřovi byli horlivými přívrženci Jednoty bratrské a za jejich působení se Mladá Boleslav stala druhou největší baštou učení Jednoty bratrské v království Českém.

V roce 1577 po smrti svého otce a později svých tří bratrů se Adam Krajiř spolu se svými mladými sestrami Markétou a Barborou stal jediným vlastníkem majetku rodu Krajiřů z Krajků. Toto rodové panství začínalo osadami Litkovic, Obrubce, Bechov, Skyšice, Dolánky a zahrnovalo převážnou část mladoboleslavského okresu, hrad i město Mladá Boleslav a tvrz Kosmonosy. Šlechtic Adam Krajiř si vymohl u císaře Rudolfa II. písemné svolení, že může se svým zděděným majetkem svobodně nakládat, případně jej prodat nebo odkázat. Svoji mladou a půvabnou ženu Martu z Veselice velice miloval. Vybudoval pro ni v roce 1571 novou zděnou tvrz (zámek Kosmonosy). Zde spolu až do své smrti bydlili a paní Marta si toto nové sídlo velmi oblíbila.

Adam Krajiř z Krajků byl starší a chtěl svoji mladou ženu zabezpečit. V roce 1583 nechal sepsat závěť. V ní své ženě poručil jménem a na místě věna ves Kosmonosy s tvrzí a poplužním dvorem, tvrz Stakory se dvorem a vsí, dále ves Litkovic a 7500 kop grošů českých (1 kopa = 60 kusů). Obě jeho sestry, Markéta a Barbora, toto pořízení prohlásily za nesprávné a neplatné. Paní Marta z Veselice proto dědické věno odmítla. Pana Adama Krajiře jejich jednání velmi pobouřilo. V roce 1584 dne 6. prosince učinil na tvzi Kosmonosy nové pořízení. (Cituji zápis kronikářů): Urozené paní Martě z Veselice, manželce své nejmilejší pro její dobré a šlechtěné chování poručuji za věno a nad věno, aby se stala jedinou držitelkou majetku rodu Krajiřů z Krajků. Navíc jí jako věno dávám 2500 kop grošů českých a též všechny klenoty, hotové peníze, veškeré zařízení, vozy, povozy a 1/2 dobytka a 1/2 obilí ze dvora Podhradského.

Na své sestry Markétu a Barboru v závěti pamatoval velmi málo. Zemřel v roce 1588 na tvrzi v Kosmonosích a je pohřben v kostele sv. Havla. Vdova, urozená paní Marta z Veselice, se stala jedinou dědičkou obrovského majetku rodu Krajiřů a jednou z nejbohatších žen v království Českém. Obě sestry Adama Krajiře s touto závětí vyslovily nesouhlas a prohlásily se za jediné právoplatné dědičky. Tvrz Kosmonosy uzamkly a vykazaly vdovu Martu z Veselice na tvrz Stakory a žádaly, aby jim navrátila veškeré zděděné klenoty, hotové peníze a další zařízení. Odvolaly se ke královskému soudu do Prahy. Spor řešil nejvyšší soud království Českého, pan Jiří starší z Lobkovic a Mělníka. Byl to muž velmi chytrý, ale chamtivý. Vycítil, že by se mohl snadno zmocnit velkého bohatství. Přihlásil se jako příbuzný paní Marty z Veselice, pozval ji do svého sídla v Praze a zabezpečil ji zde vhodné ubytování. Slíbil jí veškerou podporu v jejím soudním sporu. Postupně ji obloudil lichotkami a slibem manželství. Ta mu plně věřila a v průběhu soudního řízení veškeré své jmění a majetek převedla písemně na „svého ochránce a dobrodince“ pana Jiřího staršího z Lobkovic a na Mělnice.

V průběhu soudního řízení nejvyšší soud a hofmistr království Českého pan Jiří starší z Lobkovic a Mělníka nabídl šlechtičnám Markétě a Barboře Krajiřovým 50 tisíc kop grošů českých a 1/2 zařízení a klenotů rodu Krajiřů z dědického podílu paní Marty z Veselice, pokud se svých majetkových nároků po svém bratru Adamovi Krajiřovi vzdají. Obě pod hrubým nátlakem soudních úředníků 25. 8. 1588 vyslovily souhlas s navrhovaným řešením. Vdova, urozená paní Marta z Veselice, 3. září 1588 v Praze v domě svého nastávajícího manžela za záhadných okolností zemřela. (Podle zápisů kronikářů byla otrávena). Je pohřbena v Mladé Boleslavi v kostele sv. Havla. Cínové víko její rakve je uloženo v Mladoboleslavském muzeu.

O rok později dne 12. září 1589 přijel nejvyšší soud a hofmistr království Českého, pan Jiří starší z Lobkovic a Mělníka, s krajskými hejtmany do Mladé Boleslavi a zde převzal do vlastnictví celé Boleslavské panství. Konšelé města a rychtáři menších měst a vsí mu zde slíbili věrnost a poslušnost. Ale ani pan Jiří starší z Lobkovic a na Mělnice se z tohoto obrovského bohatství dlouho netěšil. V roce 1594 byl obžalován ze spiknutí proti císaři a byl obviněn z velezrady. Při soudním procesu bylo mu od královských soudců a rádců připomenuto a k tíži připočteno, jakým nekalým způsobem v roce 1588 nabyl panství Boleslavské, že přilákal do svého sídla v Praze vdovu po Adamu Krajiřovi, urozenou paní Martu z Veselice. A sliby manželství a příbuzenskými svazky ji obloudil, i když ji dříve vůbec neznal. Paní šlechtičny Markétu a Barboru

Krajiřovny, že terorem a násilím o dědictví po bratrovi připravil a porušil práva zemská, s využitím některých zemských úředníků. Pro vlezradu byl odsouzen k doživotnímu žaláři a ke ztrátě všech statků.

Sestry Adama Krajiře se po ukončení soudního sporu v roce 1589 uchýlily na zámek Bechyně, kam je pozval šlechtic Petr Vok z Rožmberka. Vzaly si k sobě i některé věrné poddané ze vsí Dalovic, Luštěnic, Bezna a Bukovna. V Bechyni se obě šlechtičny brzy provdaly. Markéta za Karla Švihovského z Rýzmburka a Barbora za Karla ze Žerotína.

Poznámka: Při zpracování tohoto článku bylo využito materiálů Okresního archivu Mladá Boleslav a čerpáno z knihy historika Františka Beneše „Paměti města Mladé Boleslavi“. Citace ze závěti pana Adama Krajiře z Krajků a soudního procesu s panem Jiřím starším z Lobkovic a na Mělníce jsou doslovné dle zápisů kronikářů.

R.D

Z činnosti Sboru pro občanské záležitosti

I v tomto roce uspořádal SPOZ ve veselské hospůdce řadu kulturních akcí. Dne 5. prosince 1999 to byla tradiční mikulášská nadílka pro děti. Všechny děti netrpělivě vyhlížely Mikuláše s čertem. Když se však čert objevil, opět některé z dětí vylekal. Strach z čerta však brzy vystřídala radost z rozdaných dárkových balíčků od Mikuláše.

Děti se velmi dobře bavily při různých hrách a soutěžích, rozzáfené a šťastné odcházely domů. Jistě se jim ten večer krásně usínilo.

Dne 11. března 2000 uspořádal SPOZ dětský maskarní karneval. Veselská hospůdka se zaplnila princeznami, šašky, čarodějky a dalšími pohádkovými bytostmi, v které se děti v tomto odpoledni proměnily. Všechny se účastnily připravených her a soutěží, a vždy na ně čekala sladká odměna. Za doprovodu pěkné hudby skotačily děti celé odpoledne. Bohatá tombola jistě každé dítě hodně potěšila. Vybrat nejhezčí masku nebylo jednoduché, neboť všechny byly hezké. Děkujeme maminkám a babičkám, které děti tak krásně vystrojily.

Dne 15. dubna 2000 zorganizoval SPOZ setkání jubilantů obce Veselice, kteří v letošním roce oslaví svá životní výročí. Setkání zahájila ve veselské hospůdce hudba v podání Soňi Boučkové.

Jubilanty i přátele přivítal starosta obce Miroslav Pažout. Spolu se SPOZ popřál našim spoluobčanům pevné zdraví a rodinnou pohodu do dalších let. Po předání dárkového balíčku a kytičky následovalo malé pohoštění.

Za toto pohoštění chce SPOZ poděkovat zejména paním: Křížové, Runčikové, Bulířové a panu Bohuslavovi.

Celá akce se vydařila a naši oslavenci jistě odcházeli potěšeni domů.

SPOZ děkuje touto cestou všem, kteří se na přípravách a uskutečnění těchto akcí podíleli. Obecnímu úřadu Veselice za peněžitou pomoc. Všem občanům, kteří přispěli sladkostmi do dárkových balíčků a do tomboly. Panu Borovičkovi za jižní ovoce, panu Bohuslavovi za upečení vynikajících dortů, manželům Buckovým za vzornou obsluhu i přípravu sálu.

Slečně Soně Boučkové z Bechova za hezký hudební doprovod, dětem za přednesení básniček a našim občanům za jejich účast na těchto akcích.

Za SPOZ: Jarmila Bulířová a Věra Pažoutová

Křestní jména používaná rodiči v našem státě ve 20. století

Jaké jméno dáme našemu narozenému dítěti?

Tuto otázku si navzájem dávají mladí manželé, když očekávají narození nového člena své rodiny. Výběr křestního jména je záležitost odpovědná. Vždyť toto jméno bude syna nebo dceru provázet po celý život. Volba jména je často ovlivňována rodinnými zvyklostmi nebo módními vlnami v určité době. Jsou vytvářeny celospolečenským děním, nebo jsou využívána jména známých a oblíbených osob z politického, kulturního a společenského života.

Naše čtenáře bude jistě zajímat, jaká křestní jména byla rodiči v celém dvacátém století v Čechách a na Moravě volena nejčastěji. Nejrozšířenější jména u chlapců byla jména: Josef, Jiří, Jaroslav, Jan, Miroslav, Petr, Pavel, Milan, Martin a Václav.

U děvčat byla nejvíce používána jména: Marie, Anna, Jana, Eva, Helena, Věra, Hana, Alena, Zuzana a Lenka.

V současné době jsou rodiči v České republice volena u chlapců jména: Jan, Tomáš, Martin, Jakub, David, Daniel, Lukáš, Petr, Jiří a Michael.

U dívek jsou v současnosti nejčastěji užívána jména: Tereza, Kateřina, Veronika, Barbora, Lucie, Michaela, Krystýna, Nikola, Anna a Adéla.

Jaké jméno lze dítěti dát a jaké ne?

Podle našich zákonných směrnic lze zvolit pro zápis do matriky jakékoliv existující jméno, tedy i takové, které není uvedeno v kalendáři. Jméno však musí být uvedeno v jeho základní, spisové podobě. Týká se to nejen jmen českých nebo u nás zdomácnělých, ale i jmen méně obvyklých a cizojazyčných.

U všech jmen nelze podle nynějších zákonných směrnic používat zdrobnělín jmen (např.: Zdenička, Tomášek, Jakoubek atd). Nelze rovněž užívat jmen zdomácnělých (např.: Hela, Zuzka, Jára, Pěťa a další). Rovněž není povoleno zapisovat do matriky chlapci jméno ženské a naopak. Zakázáno je jako křestní jména používat názvy věcí, dnů a pod.

Článek byl zpracován s využitím údajů ČSÚ z ledna 2000.

R.D.

Po veselských cestách z dob našeho mládí

Přírodní členění malé, ale rozlehlé obce Veselice si vymýnilo vznik různých cest, cestíček, pěšin, lávek, mostků, mezí a buhvi čeho všeho, co spojovalo jednotlivá místa a usedlosti v obci. Klikatí se rovinou, z kopce do kopce, přes potok, navazují jedna na druhou a každá směřuje ke svému cíli.

Tak třeba cesta po návsi. Pod Šibovou lípou odbočuje na hráz a míří rovnou do Bulířových vrat (dříve Jansových). No vidíte! Stále se tu říká „na hrázi“, ale k hrázi přece patří rybník. A ten tu byl. Dočkal se změny v padesátých letech. Byl maličký, malebně jej lemovaly košaté vrby a vřadu, v mělčině, která byla zaplavována jarní vodou, stály dva mohutné topoly. Kohosi tenkrát napadlo zřídit v tomto místě park. Jak plynul čas, nezůstalo nic ani z rybníka, který byl zasypán, ani z parku.

Z cesty po hrázi, pěšinou mezi plotem a rybníkem vpravo se odbočilo k Vaisovým do malé usedlosti s krámkem se smíšeným zbožím. Rod Vaisů končí na Veselici během 2. světové války. Po válce byl dům zbourán a na jeho místě dnes stojí kravín. Cesta po hrázi dříve pro pěšího nekončila ve vratech Jansových, ale pokračovala přes dvůr, mezi stodolami kde bývala nízká branka. (Aby husy ze zahrady neutekly.) Dál, v polovině Jansovy zahrady, pěšinou kolem rybníčku Křížových se přešlo na vozovou cestu vedoucí od Křížovy stodoly dál kolem strží do Karlína. Ta cesta je tam dodnes, ale Tomsova sušírna na ovoce stojící při cestě v zahradě již bohužel zmizela. Tato cesta do Karlína nebyla cestou hlavní, z návse sem přece vede široká silnice. V minulosti však pěší cesty přes soukromé nemovitosti byly trpěny pro zkrácení chůze pocestných, kteří respektovali klid a majetek hospodářů. V Karlíně se nechá odbočit na Mrtvou cestu vedoucí mezi poli k lesu, odkud lesem pod Mílovou hůrou přechází do Řitonic. Mrtvá cesta, jejíž název je odvozen od cesty pro člověka poslední, doprovázela Veseláky na hřbitov v Řitonicích do doby, než byl zřízen hřbitov na Veselici. Význam této cesty byl v minulosti i jiný. Chodilo se po ní do kostela, na farní úřad (matriku), do školy, do Kampeličky a do Folprechtovy hospody k zábavě a do ochotnického divadla. V minulosti však také do Dlouhé Lhoty k vlaku na Mladou Boleslav. Tak daleko dnes putovat nebudeme a vrátíme se zpět do Řitonic, do vsi cestou kolem rybníka úzkou uličkou ke škole. Na konci uličky, v malém dřevěném domku bydleli pražští Čubanovi. Byli to hodní starší lidé, ke kterým jsme jako prvňáčci chodili po vyučování pro nálepky z krabiček od zápalek. Tak hezké, jako mival pan Čuban se tenkrát nikde jinde nesehnaly. Později, to když pana Čubana odvezl tatraplán Státní bezpečnosti, jsme se na zápalkové krabičky chodili jen dívat. Paní Čubanová nám se smutkem v očích vždy říkala: „Ty vám dát nemůžu, ty jsou pana Čubana“ a stále čekala na jeho návrat. Proviněním pana Čubana (to jsem však pochopil až později) byla zásluha o zvelebení Řitonic. Jeho odkaz můžeme vidět dodnes v parkové úpravě a oplocení hřbitova a kostela. (Pan Čuban býval soukromým podnikatelem.)

Dnes jsme skončili cestou k Řitonské škole. Příběhů, které se váží k veselským cestám je však mnoho a každý je vidí svým pohledem. Ten dnešní, jako mnoho dalších měl počátek o Vánocích roku 1998, kdy jsme s maminkou, Vaší pozornou čtenářkou, diskutovali nad Veselským zpravodajem. Jistě by je Vám, milí čtenáři, ráda sama sdělila svým pohledem, ale zdraví a čas, který se jí naplnil, tomu zabránil.

A tak, k její památce a k památce těch, které jsem na veselských cestách míjel a nemohu je již pozdravit, mi dovozte toto malé vyprávění z pohledu veselského kluka.

Láďa Matoušek

Semtínská lípa byla zničena vichřicí

Dne 26. května 2000 v odpoledních hodinách proběhla okolím Dolního Bousova a Sobotky silná bouře doprovázená vichřicí a přivály deště (místy s kroupami). Tato bouře způsobila škody na polích, zahradách a polomy v lesích a na ovocných stromech. Za obět vichřicí padla bohužel, i státem chráněná Semtínská lípa, která téměř 300 let odolávala povětrnostním vlivům a bouřím. Po loňském požáru od úderu blesku byla její obrovská koruna zeslabena a letošní bouří již nedokázala vzdorovat. Je velká škoda, že tento nádherný strom, obdivovaný všemi návštěvníky Českého ráje, byl navždy zničen.

R. D.

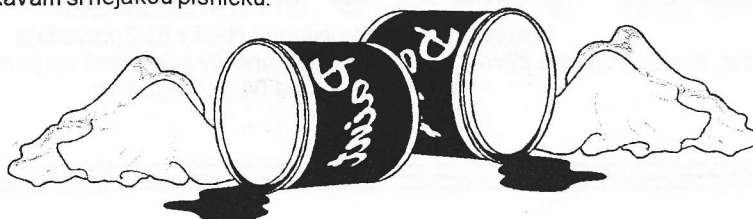
Postoj občana naší obce

Jedouc do veselského kopce malým autobuskem, skoro vyšším než delším, za který jsem přesto rád, pobroukávám si jako obvykle nějakou písničku. V okolí silnice rozprostírají se louky a lesy a idylická krajina spolu s faktem, že budu ze školy za chvíli doma, dodávají mé písničce na veselosti. Náhle mě do očí uhodila vedle silnice odhozená změt' igelitů, lahviček od zavařenin a plechovek po paštice uspořádaných do pytle nápadně připomínající vybledlou igelitovou nákupní tašku. Namísto písničky se mi z úst sype sprška nehezkých slov mířících na hlavy nevychovců. Jako že je Karlův most v Praze bych tvrdil, že na spodní straně té tašky bývala označení typu: „Recyklovatelný obal“. Měl by to tomu chudákovi ještě někdo připomínat? A i kdyby si označení přečetl, pochybuji o tom, že by mu intelligence, zakrnělá někde poblíž paty, napověděla koupit si popelnici nebo snad jen pytel na odpady a nechat si odpad odvézt. Nechci podezřívát všechny chataře a dávat je na stejnou úroveň, ale ve skrytu duše doufám, že by snad žádný venkovan takovýhle nepořádek neudělal. Nutno je však dodat, že mezi víkendovými obyvateli naší vesničky jsou takoví, kteří zákony dodržují a mají koupené zmiňované nádoby na odpady. Na druhou stranu máme i ve vesnici nezodpovědné, jenž tak ještě neučinili.

Nemyslím, že válející se tašky, autobaterie, lepenky, linolea a podobné vymoženosti civilizace byly chybou jednotlivců. A nemůže za to ani naše vesnička, ani stát, ale společnost, která jednotlivce k tomuto jednání vede a v podstatě mu ho dovoluje.

Nepotrvá dlouho a naše vlastní chyby nás vybičují ke změně společnosti. Zatím jsme však většinou svazováni. Buď časově, společensky nebo jen vlastním pohodlím. A tak přiznávám, že ani já s tím nic, kromě těchto pár řádků, nenadělám. Jezdím okolo dál, nadávám a pobroukávám si nějakou písničku.

Mirek Pažout

Společenská kronika

1. pololetí roku 2000

Zemřeli:

Paní Anna Matoušková, Z Veselice čp. 51
dne 12. prosince 1999 ve věku 79 let

Paní Růžena Pažoutová, z Veselice čp. 60
dne 21. května 2000 ve věku 76 let

Paní Aloisie Šimonová - Domov důchodců Krnsko
v březnu 2000 ve věku nedožitých 91 let

Čest jejich památce!

Životní jubileum

20. ledna 2000	- Anna JAKUBCOVÁ	75 let
27. dubna 2000	- Jaroslava KŘÍŽOVÁ	60 let
1. května 2000	- Květoslava HAVRÁNKOVÁ	50 let
30. dubna 2000	- Milan LEGNER	45 let
23. května 2000	- Vlastimil HAVRÁNEK	35 let
28. února 2000	- Monika CMÁROVÁ	30 let
14. dubna 2000	- Jaroslav JINOUCH	25 let
1. května 2000	- Kateřina OUDRNICKÁ	20 let
30. března 2000	- Jakub RUNČÍK	15 let

Blahopřejeme !!!

Poděkování

Dne 18. prosince 1999 jsme se naposledy rozloučili s naší drahou maminkou, babičkou a prababičkou,
paní Annou MATOUŠKOVOU z Veselice čp. 51.

Za slova rozloučení s rodnou obcí, řečená p. Františkem Pažoutem, za dopravní členů SDH
a za účast Vás všech a Vaše upřímná slova útěchy, vzpomínek a kytice květu děkuje upřímně
jménem všech pozůstalých
syn Láďa Matoušek

Děkujeme všem, kteří se přišli naposledy rozloučit s naší drahou maminkou, babičkou a prababičkou,
paní Růženu PAŽOUTOVOU.

Děkujeme též za projevy soustrasti a květinové dary.
Synové a dcera s rodinami

Na Veselický zpravodaj přispěli:

Šoltysovi, M. Jírovcová, A. Dobiášová, Fr. Pažout, Karbanovi, M. Rýdlová čp. 47, Runčíkovi, P. Fischer,
J. Drahorád, F. Kobrdle, M. Tauchmanová, Z. Šolcová, A. Jakubcová, A. Dvorská, M. Šibová, V. Cidlina,
M. Brodská, L. Matoušek, M. Rýdlová čp. 28, L. Brezániová, V. Bohuslav.

Veselický zpravodaj

vydává redakční rada obce Veselice:

Rudolf Dufek, ing. Josef Doškář, Josef Pažout, Jaroslava Bulířová, Věra Pažoutová a Marcela Šafránková.

Děkujeme za došlé písemné články do Zpravodaje.

Prosíme, abyste případné návrhy, připomínky a příspěvky adresovali na paní Marcelu Šafránkovou,
Veselice čp. 8, 294 04 Dolní Bousov

